

ledes, at Forbrugerne i Oktober kun gav 38 Øre og i de næste 5 Maaneder 48 Øre, medens Industrisukker i samme Tidsrum henholdsvis kostede 88 og 1 Kr. 40 Øre —, antagelig blive ca. 10 Mill. Kr. Men jeg tror, man maa sige, at Staten er heldig, hvis den med Bibeholdelse af de Priser, vi har nu, ikke kommer til at lide Tab paa Sukkerordningen. Forskellen mellem indeværende Aars Sukkerordning og Ordningen for næste Aar vil saaledes antagelig bevirke, at Staten vil faa en Mindreindtægt paa 20 Mill. Kr., noget, som jeg selvfølgelig ganske er paa det rene med, at den højtærede Landbrugsminister er klar over, men jeg synes dog, det var nødvendigt, at det direkte blev nævnt her. Ganske nøjagtigt paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. nær kan man ikke udregne det, men i det store og hele, hvis Forholdet bliver det, som jeg har nævnt, at Staten i det kommende Høstaar bibeholder de nuværende Priser paa Industri- og Husholdningssukker, vil den ikke faa nogen Indtægt af Sukkerordningen, saa vi staar med en Mindreindtægt mod det foregaaende Aar paa rundt regnet 20 Mill. Kr.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Til den sidste ærede Talers (Pitzner) Bemærkninger skal jeg tillade mig at udtale, at jeg tror ikke, der netop i dette Øjeblik er Grund til at nære Bekymringer for, at den Ordning, som tidligere er aftalt, og som nu bringes i Forslag, skulde bringe Tab for Statskassen. Der findes i Bilagene til Forslaget Side 7 en klar Oversigt over de økonomiske Forhold ved hele den Ordningens Gennemførelse; og denne Oversigt viser jo, at med den forhøjede Produktionspris af 88 Øre og med de nugældende Priser paa Industri- og Husholdningssukkeret har Staten et Underskud paa 480 000 Kr., altsaa et i denne Forbindelse kun lille Beløb. Men dette Underskud, om man vil kalde det saa, fremkommer ved en Beregning af den samlede Produktion til 142 Mill. kg og en Eksportpris af 1 Kr. 50 Øre pr. kg. Dersom disse 2 Forudsætninger ikke holder Stik, bliver der et Underskud, hvis vi beholder de nuværende Forbrugspriser; men hvis der bliver produceret mere Sukker end 142 Mill. kg, og hvis der kan opnaas en højere Eksportpris end 1 Kr. 50 Øre, bliver der et Overskud, maaske endogsaa et betydeligt Overskud. Det er

disse 2 Faktorer, der bliver bestemmende, den samlede Produktion og Eksportprisen. Hvor stor den samlede Produktion vil blive, er der sandsynligvis ingen, der tør udtale sig om; der kan være noget, der tyder paa, at den bliver større, men maaske kan der ogsaa være enkelte Omstændigheder i Øjeblikket, som kan tyde paa, at den ikke bliver større. Derimod synes der at være Sandsynlighed for, at Eksportprisen i hvert Tilfælde ikke kommer til at ligge under 1 Kr. 50 Øre. Den er i Øjeblikket meget højere, snarere det dobbelte. Men jeg vil sige, at hvis det, naar disse to Forhold bliver klarere, skulde vise sig, at der er Fare for en økonomisk set uheldig Stilling for Statskassen ved dette Forhold, betyder den hele Udregning jo ikke andet end, at den viser, at der er Mulighed for, hvis disse Betingelser opfyldes, at de nuværende Forbrugspriser kan opretholdes. Men som det allerede er antydnet under Forhandlingen, kan det jo altid tages op til Overvejelse, og den endelige Ordning kan da fastsættes paa en særlig Maade, som det ogsaa hidtil er sket.

Overfor Hr. Larsen-Badse, som udtalte sin Anerkendelse af, at det nu var Landbrugsministeren og ikke Indenrigsministeren, der fremsatte Forslaget, kan jeg kun udtale min Glæde derover. Men naar jeg har den Ære at fremsætte Forslaget, maa jeg dog sige, at det ikke er mit Forslag. Jeg ønsker meget gerne at understrege dette, uden at jeg dermed i mindste Maade vil rejse nogen Debat hverken om Forslagets principielle eller rent tekniske Indhold. Dette Forslag rummer jo meget vigtige Spørgsmaal af Betydning for Fremtiden, og hvis vi senere kommer i den Situation, at der skal fremsættes lignende Forslag, vil jeg ikke, fordi det nu er faldet i min Lod at maatte fremsætte dette Forslag, føle mig bundet hverken af Princippet eller de saglige Enkeltheder deri. Men det er jo overflødigt at begynde en Forhandling om dette; der produceres jo ikke 1 kg Sukker mere, hvad der end her bliver sagt derom. Hvad der har været aldeles afgørende for mig, er dette, at jeg har forefundet dette Forslag, ikke blot som en Kendsgerning, men som et Forslag, der allerede var ført ud i Livet, idet Sukkerroedyrkerne har besaaet deres Arealer og truffet Aftaler, som, selv om de ikke var fuldstændig afsluttede, dog var af en